

DANSK LOKOMOTIVTIDENDE

UDGIVET AF DANSK LOKOMOTIVMANDS FORENING

NUMMER 6

20. MARTS 1955

55. ÅRGANG

Største private Virksomhed for Fremstilling af B andager og kunstige Lemmer.

Nyrop & Maag A/S

KØBMAGERGADE 43. K • C. 768

NYROP

FILIALER:
SØNDERALLÉ 5. AARHUS • KLAREGADE 7. ODENSE

Billedværket

»ODIN og ROESKILDE«

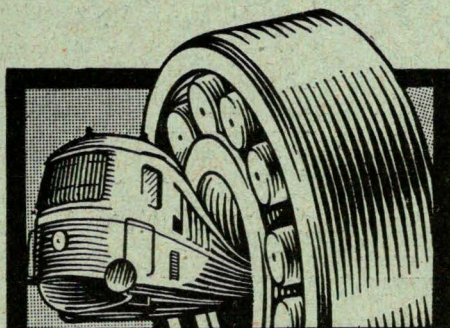
En historisk beskrivelse af trækraften indenfor Danske Statsbaners nuværende område. Bestillinger modtages:

Hellerupvej 44, Hellerup.

En god gave-ide.

Evt. overskud tilfalder Feriehjemmet.

Pris 15 kr. portofrit tilsendt.

Naar det kommer an paa

DRIFTSSIKKERHED
anvendes **SKF**-Lejer

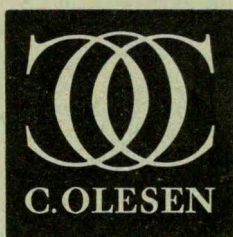
OPTIKER

Felix Schmidt
EFTF.

Nørreport

Nr. 68 mellem Nørregade og Fiolstræde
Byen 2006-2007

Statsbanernes Brille-Leverander

AKTIESELSKABET
C. OLESEN
MANUFATUR EN GROS
KØBENHAVN K.

Urmager ved Statsbanerne

L. Beyer Holgersen & Søn

(C. Weistrups Eftf.) Grundlagt 1856
Colbjørnsensgade 17, Kbhvn. V, Tlf. Vester 2637

De forenede Kulimportører

KUL og KOKS

Holmens Kanal 5 . København K
Telefon 211

Hovedbanegaardens Restaurant

KØBENHAVN

anbefales de ærede Rejsende

Billige Priser Husk Marketenderiet Hurtig Betjening
Telefon 1232 Ærbødigst Viltøft

Importkompagniet ^{A/s}

Kalundborg

Import af

**KUL, KOKS &
BRIKETTER**

Telf. *33 (Flere Ledn.)

L. A. Jørgensen
Rosengaarden 13

**B
O
G
T
R
Y
K**

Tlf. Byen 1502
København K

**NORMAL-
TRYKKERIET**

Siegfried Petersen & Søn

Øster Farimagsgade 16 B
Tlf. Øbro 6261

**Diesel-elektriske
lokomotiver og motorvogne**

1854

1954

FRICHS

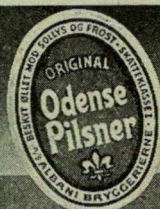
Elegante Kjøler og Smoking

udleies

ELKIÆR-OLSEN & SVENDSEN

Nørrebros Runddel 140

Telefon Tasa 1513

Odense Pilsner
den mest velmagende

^{A/s} ALBANI BRYGGERIERNE

Skibsreparationer - Kraner

Elevatorer - Transportanlæg

Aarhus Flydedok & Maskinkompagni ^{A/s}
Hans Niensens Maskinfabrik

HB HOVEDSTADENS BRUGSFORENING HB

Andersson & Bardram ^{A/s}

Stuðstræde 10 . Tlf. 8638 . København K

Alt i Pakninger og Stempelringe til Motorer

Jernbanevogne af enhver Konstruktion

VOGNFABRIKKEN

SCANDIA ^{A/s}
RANDERS

THÜRMEERS
originale Snittøj

DEUTA - HASTIGHEDSMAALERE

Leverandør til D S B

Repræsentant for Danmark: **P. FUNDER & SØN** . Vester Farimagsgade 19 . København V . Telf. C. 7

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

NR. 6 - 55. ÅRGANG

20. MARTS 1955

Indhold:

I en brydningstid	61
Nordisk nyt — Sverige	62
Chefskifte i 1. Distrikt	63
Overmaskiningeniør S. Haldbo distriktschef i 2. Distrikt	64
Vejlekassen	64
Samarbejdsudvalgene i søgelyset	65
Vedkommer det os?	69
Landsoplysningsudvalget	70
Forhøjelse af time- og dagpenge	70
Dansk Jernbane Orkester For- bund	71
Hvem vil hjælpe med indkvar- tering	71
Under DLF	72
Tak	72
In memoriam	72
Ordensdekoration	72
Opmærksomhed frabedes	72
Byttelejlighed	72
Nye satser for funktionsvederlag	72
Olsen og Jensen	72

Redaktører:

E. Greve Petersen
(ansvarhavende)
K. B. Knudsen.

Redaktion og ekspedition:

Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon Hell. 7269.
Kontortid 10—16.
Postkonto 20541.

Frederiksberg Bogtrykkeri,
Howitzvej 49.

I en brydningstid

Det er mere end een gang sagt og skrevet fra vor side, at en fornuftig omlægning af driften ved Danske Statsbaner med efterfølgende ændringer i personalets hidtidige tjenestevilkår ikke kan og ej heller skal møde modstand hos lokomotivmændene. Vi er klar til at stå last og brast med dem, der går i spidsen for den rationalisering, som skaber en bedre driftsform og større stabilitet i virksomhedens økonomi. Heri må alle ansatte være interesseret og være aktiv medvirkende for gennemførelsen af de udarbejdede planer, og som vi ligeledes tidligere har givet udtryk for, skal organisationerne også være med i dette arbejde og tages med på råd.

Der ligger således fra vor side en klar tilkendegivelse af vor stilling til den nye tids mange problemer, og der skulle efter dette vanskeligt kunne opstå nogen misforståelse mellem os og administrationen, når begge parter åbent lægger planerne frem til en fordomsfri behandling og drøftelse. Men dette er naturligvis også en betingelse, ikke alene for planernes gennemførelse, men også for opnåelsen af en retfærdig behandling af personalet. Og ved åbenhed forstår vi tilkendegivelse af enhver plan stor som lille, herunder også ændret kurs overfor detaljer ude på arbejdspladsen, selvom disse umiddelbart anses som ubetydeligheder i de store planer og som værende uvæsentlige i forbindelse med en rimelig behandling af personalet.

Men at mange bække små gør en stor å også gælder i forbindelse med rationaliseringen er velkendt og praktiseres i udstrakt grad overalt ude på tjenestestederne. Men de mange bække og den store å virker så sandelig også på personalets daglige tjeneste. Når der knibes lidt her og lidt der i tilrettelægningen af tjenesten, kommer der uvægerlig en dag, hvor det hele er strammet så meget ind, at byrden heraf er blevet så stor, at den grænser til det urimelige. Det er derfor påkrævet med en skærpet kontrol af de mange smådispositioner, som dagligt foretages, først i enkelte eller isolerede tilfælde, men efterhånden i større og større omfang, for til sidst at blive en hel ny bestemmelse og praksis, uden at den har været genstand for behandling mellem administration og organisation.

Vi har i de senere måneder været præsenteret for adskillige af sådanne ny-ordninger og har ærlig talt stået noget uforstående overfor med hvilken motivering, denne eller hin fremgangsmåde nu skal anvendes. Vor opfattelse af den nye tids indflydelse på virksomheden og de ved et samarbejde opnåede forbedringer af driften og økonomien har været, at det skulle ske med fuld hensyntagen til alle parter, men med det, der er os forelagt, er vi begyndt at få et andet syn på sagen.

Begrundelsen herfor skal bl. a. findes i nogle eksempler på fortolkning af tjenestetidsreglerne. Medens man tidligere viste forståelse for personalets behov for afløsning, når forsinkelser medførte en urimelig afkortning af det tjenestefrie ophold, har man nu konsekvent besluttet i 1. Distrikt, at personalet ikke kan blive afløst, selvom opholdet mellem to tjenester bliver under 10 timer på hjemstedet eller 6 timer på fremmed depot. Motivering herfor er, at tjenestetidsreglerne kun er opstillingsregler.

Sverige

SJ rationaliserer.

Fra »Signalen« plukker vi lidt om de bestræbelser, SJ udfolder på rationaliseringens område.

Siden 1951 er personalestyrken gået ned med ca. 6000, og man sigter fremdeles på en mindskning på omkring 3 procent årlig, hvilket jævnføres med produktionsstigningen i procent årligt i industrien for at opretholde konkurrencemulighederne.

Inden for maskintjenesten foregår store omlægninger af værksteder og depoter. Der sker en centralisering i takt med ændring og udvikling af trækraften.

Arbejdet under forberedelses- og afslutningstjenester på lokomotiver og andre køretøjer er for en stor del lagt over på stationært personale, og dette alene har medført en indskrænkning på 200 mand.

Samtidig med nedsættelse af behovet for menneskelig arbejdskraft er gennemført foranstaltninger til en mere effektiv uddannelse af personale til de forskellige arbejdsopgaver i virksomheden, og gennem systematiske metoder har man f. eks. kunnet nedsætte undervisningstiden for en lokbitræde med 20 procent samtidig med, at der opnåedes større effektivitet.

Overdirektør Orredson udtaler, at målsætningen for rationaliseringsarbejdet er sådan, at det bør ligge i alle ansattes interesse at medvirke. Det er mig en glæde at kunne konstatere, at formindskelsen af personalestyrken med henved 6000 ansatte fra 1951 til dato har kunnet gennemføres i godt samarbejde med personalet og dets tillidsmænd. Deres forståelse af den økonomiske sammenhæng har naturligvis spillet en betydelig rolle. De besparelser, som er vundet, er også i høj grad en følge af de lokale og regionale instansers indsats og ikke mindst af de impulser og forslag til forenklinger og forbedringer, som er kommet fra »manden i geledet«.

Det er rigtigt, at der i ordresamlingen står anført opstillingsregler for tildeling af tjeneste, men de ansvarlige glemmer til gengæld, at der nutildags i alt for udstrakt grad opstilles tjenester i faste kørselsfordelinger med kun lige nøjagtig 10 henholdsvis 6 timer imellem hovedtjenesterne, og dette har aldrig været tjenestetidskommissionens mening og svarer ikke til den ånd, som gør sig gældende i kommissionens betænkning. I kommissionsbetænkningen af 21. juni 1949 siges om dette spørgsmål:

»I den nugældende tjenestetidsbekendtgørelse, afsnit I. A. 10, er udtalt, at det ved opstilling af tjenesteliste el. lign. så vidt muligt skal iagttages, at den længste tjenestetid på en enkelt dag à 24 timer ikke overskrider visse bestemte tider, der fastsættes under hensyn til de særlige forhold inden for de enkelte styrelsesgrene. Der er derimod i de generelle regler intet udtalt om, hvor lang tid der mindst skal hengå mellem tjenesterne, da udvalget finder, at det af hensyn til tjenestens forsvarlige udførelse er af vigtighed, at tjenestemændene er udhvilet ved tjenestens tiltrædelse, hvilket forudsætter, at de har haft den fornødne tid hertil, har der i udvalget været enighed om at søge imødekommet et af centralorganisationerne fremsat ønske om i de generelle regler at indføre en bestemmelse om mindstevarigheden mellem to hovedtjenester.

I visse styrelses specielle tjenestetidsregler er allerede nu fastsat bestemmelser vedrørende heromhandlede spørgsmål. Den almindelige regel er, at opholdet mellem to tilstødende døgn hovedarbejder mindst skal udgøre 9 timer, dog med adgang til under visse forhold og visse betingelser at gøre afvigelser herfra, således f. eks. dels for personale, som deltager i 3-skiftet tjeneste, og som af hensyn til tjenesteskifternes tilrettelæggelse er interesseret i en nedsættelse til 8 timer, dels for personale, som får tildelt ophold på fremmed sted og derfor er interesseret i nedsættelse for ikke at få fritiden på hjemstedet beskåret for stærkt. Udvalget kan i princippet tiltræde disse retningslinier, men finder dog, at mindstevarigheden for opholdet, når hensyn tages til den til befordring mellem hjem og tjenestested medgående tid, som hovedregel ikke bør fastsættes til mindre end 10 timer.«

Efter denne redegørelse stiller udvalget forslag til de regler vi nu har. Men bag forslaget til de nye regler ligger så sandelig ovenanførte betragtninger fra kommissionen, som dog tydeligt tilkendegiver, at der skal gives personalet rimelig hviletid og at mindstevarigheden heraf ikke bør fastsættes til mindre end 10 henholdsvis 6 timer. Det kan derfor ikke nytte noget, at man tilrettelægger en jernbanemands tjeneste med nøjagtig 10 eller 6 timer imellem to hovedtjenester uden hensyntagen til, at der kan opstå forsinkelser af den ene eller anden art. Det er hverken i overensstemmelse med tjenestetidskommissionens betænkning eller med en rimelig behandling af personalet. Og endnu værre bliver det, såfremt man nødvendigvis må opstille tjenestelisten med kortest mulige ophold og så nægter personalet afløsning ved ankomst til maskindepotet, skønt hviletiden bliver afkortet på grund af forsinkelser.

Vi henstiller derfor, at der skabes ro om dette spørgsmål ved at efterkomme de retningslinier, der er nedlagt i betænkningen.

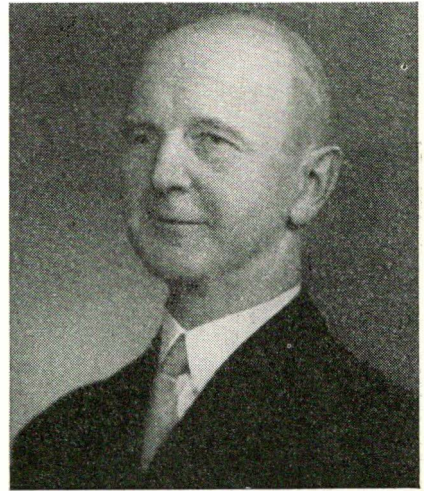
Chef-skifte i 1. Distrikt

Med udgangen af marts måned træder distriktschef William Herschend tilbage fra sit embede ved Danske Statsbaner efter 46 års tjeneste ved etaten.

Wm. Herschend begyndte ved DSB den 1. maj 1909 som 24-årig efter først at have opnået den juridiske embedseksamen. Som aspirant forrettede han tjeneste på stationerne i København, Østerport, Roskilde, Køge og Tølløse og kom senere til uddannelse i administrative forhold ind i trafikkkredsene i Aarhus, Fredericia og København. Efter ca. 4 års tjeneste konstitueredes Herschend til fuldmægtig i 5. trafikreds i København, hvortil han modtog udnævnelsen den 1. oktober 1914. Med samme stilling flyttede han under første verdenskrig i maj 1916 til 1. tariffkontor i Generaldirektoratet, hvor han fra 1. april 1919 overtog kontorchefstillingen for statistisk kontor.

I over 23 år, siden 1. februar 1932, har Wm. Herschend været 1. Distrikts øverste chef og således stået for ledelsen under den meget betydningsfulde udvikling, som ikke mindst har præget hovedstadsområdet, hvor den elektriske drift indførtes umiddelbart efter udnævnelsen til distriktschef og igennem de 20 år, den har været i drift, er udvidet til at omfatte et betydeligt afsnit af storbyens område.

Vi har lært distriktschef Herschend at kende som en meget omhyggelig og myndig chef, som har deltaget i alle enkeltheder ved det nyes fremkomst og byggende sine beslutninger på grundlag af erfaringerne og statistiske beregninger. Sine dispositioner har han truffet efter en meget omhyggelig og omfattende gennemgang af materialet for forlods at kunne vurdere og afgøre, hvorledes resultaterne ville blive. Overfor organisationerne har distriktschef Herschend altid været forhandlingens mand, til hvem man kunne henvende sig med de problemer, som nu en gang melder sig, hvor så mange mennesker er beskæftiget. Samarbejdets betydning har han haft et vågent øje for, også før samarbejds-

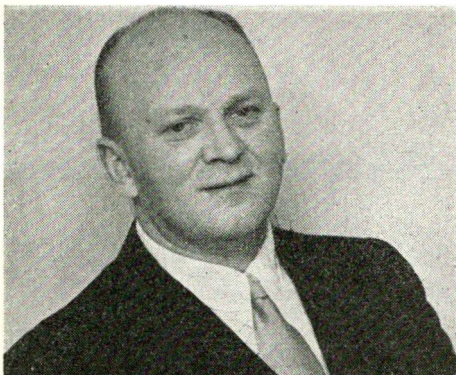
udvalgene indførtes, og det faldt ham derfor meget naturligt, da denne institution blev en kendsgerning at lægge stor vægt på arbejdet i disse udvalg, og som formand for udvalget i 1. Distrikt har han opnået stor popularitet.

Ved distriktschef Herschends afgang har vi derfor kun grund til at takke for de svundne år og for den forståelse han har udvist overfor de ønsker, vi har fremført for lokomotivmændene.

Til ny distriktschef er udnævnt trafikinspektør Aksel Kristensen, trafikkontoret. Den kommende distriktschef er født den 26. maj 1904 og ansat som trafikalev den 1. oktober 1920. Aksel Kristensen har en alsidig uddannelse inden for Danske Statsbaner og i transportvirksomhed i det hele taget. Efter den obligatoriske uddannelse på forskellige stationer i begge distrikter herunder Københavns Hovedbanegaard, udnævntes han den 1. september 1938 til overassistent ved Transportagenturet i København, hvor han to år efter avancerede til trafikkontrolør og den 1. april 1940 udnævntes til overtrafikkontrolør. Efter verdenskrigens afslutning blev Kristensen knyttet til den internationale transportorganisation E.C.I.T.O. og blev her leder af denne organisations afdeling i Danmark, indtil organisationen opløstes. Herfra rykkede Kristensen ind i Generaldirektoratets trafikafdeling til rådighed for trafikchefen og udnævntes den 1. april 1954 til trafikinspektør.

Den nye distriktschef overtog efter kontorchef Skov stillingen som chef for trafikkontoret og skal altså nu selv ud på en distriktschefpost.

Distriktschef Aksel Kristensen er mindre kendt i personale- og organisationskredse, men vi stiller også overfor ham de bedste forhåbninger til et godt samarbejde, hvortil vi byder ham velkommen tillige med en lykønskning i anledning af udnævnelsen.

Overmaskiningeniør S. Haldbo distriktschef i 2. Distrikt

Når distriktschef P. E. N. Skov den 1. maj overtager generaldirektørstillingen, vil pladsen i den ledige distriktschefstol blive indtaget af overmaskiningeniør S. Haldbo. En udnævnelse der fra vor side kun kan hilses med tilfredshed. Gennem Haldbos virke inden for maskintjenesten har vi mødt ham som en meget sympatisk, dygtig og indsigtig mand, som har kunnet skabe respekt om sine handlinger og dispositioner, fordi de har været så velovervejet og underbygget før de førtes ud i livet.

Den nye distriktschef er kendt af lokomotivmændene i begge distrikter, hvor han siden 1938 har været beskæftiget ved maskintjenesterne. Før denne tid var Haldbo tjenstgørende ved Maskinafdelingens tegnestue og ved Centralværkstedet, København. I en periode var han tillige lærer på Jernbaneskolen, hvor en del lokomotivmænd lærte ham at kende som en god pædagog med en levende interesse for at lære de vordende lokomotivmænd ofte andet og mere end det enkelte pensum gav udtryk for. Det lå ham stærkt på sinde at give den, der skulle stå for togets fremførelse den bedste ud-

rustning ikke alene i tekniske spørgsmål, men også i de mere trafikmæssige problemer. Omend skarp i sin eksamination og hård i sine krav til eleverne, var han allerede her afholdt og respekteret, fordi hans handlemåde aldrig fraveg retfærdigheden og menneskelig forståelse. De samme egenskaber har fulgt S. Haldbo på hans vej ude blandt personalet i driften og senere som chef for 2. Distrikts Maskintjeneste.

Født i et jernbanehjem — Haldbos far var stationsforstander i Give — og opvokset mellem jernbanens mænd har den nye distriktschef fra barnsben levet med i det pulserende jernbaneliv. Som uddannelse valgte han den tekniske vej, hvorfra han nu har modtaget det hos Statsbanerne så sjældne avancement for en tekniker at blive den ledende af samtlige afdelinger i et distrikt.

Lokomotivmændene lykønsker med udnævnelsen og tilsiger vor fortsatte medvirken til et godt samarbejde, som vi ved, vi også vil møde hos distriktschef S. Haldbo.

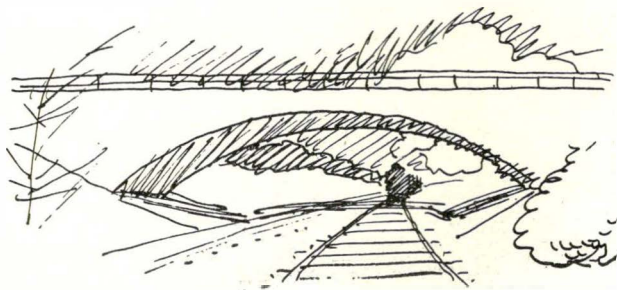
»Vejlekassen«

Til underretning for Vejlekassens medlemmer og tillidsmænd har vi den tunge pligt at meddele, at kassens mangeårige og dygtige forretningsfører L. Mandrup Poulsen er afgået ved døden den 26. februar 1955. Kassens virksomhed fortsættes hidtil med den på repræsentantskabsmødet valgte stedfortræder overtrafikassistent M. S. Lyngesen som forretningsfører.

På grund af adresseændring meddeles endvidere, at personlige henvendelser som hidtil kan ske til jernbaneorganisationernes kontorer og til formanden stationsmester P. H. Pedersen, Peter Bangsvej St., privat bopæl, Jernbane Alle 46, Vanløse, tlf. Damsø 5787, hvorimod alle meddelelser om dødsfald, indmeldelse af nye medlemmer m. v. som hidtil sendes til forretningsføreren for Vejlekassen, København H.

Forretningsføreren har tlf. Byen 9897, Trommesalen 2, København V., privat Fyrrehøj 14, Hellerup, tlf. Helrup 8874.

På bestyrelsens vegne.
P. H. Pedersen.

Samarbejdsudvalgene

i søgelyset

For ca. 6 år siden indførtes samarbejdsudvalgene ved Danske Statsbaner, og vi har derfor fundet anledning til at bringe problemerne med disse udvalg under debat gennem offentliggørelse af en række indlæg af mænd fra etaten. — Debatten vil fortsætte i næste nummer.

Til belysning af samarbejdsudvalgenes virksomhed ved Statsbanerne ønsker vi en prøvelse af, om disse udvalg i virkeligheden for vor etat har skabt resultater efter deres formål, om deres arbejde berettiger til håb om et rigtigt frembragt samarbejdsinstrument, og om det er betimeligt at følge en videre udbygning op.

Efter summen af erfaringer, som foreligger til i dag, er det ikke umiddelbart indlysende, at der kan fremhæves virkeligt positive resultater. Måske har man ved udvalgenes oprettelse haft en forventning, som ikke har tilgodeset den omstændighed, at der dybest set, al god vilje til trods, er forankret en rodfæstet ide om, at der, om ikke for tid og evighed, dog længst muligt skal søges lagt arbejderen hindring i vejen for at få medindflydelse på virksomhedens drift, idet denne alene skal underkastes den, der ejer virksomheden.

Sådanne forhold er naturligvis mest fremtrædende inden for privat erhverv, idet ejerforholdet er af mere direkte karakter end gældende for Statsbanernes vedkommende, hvor samfundet som helhed indtager førnævnte stilling. Her har vi alle vor del i virksomheden, og netop derfor skulle der være et vægtigt grundlag for at give virksomhedens ansatte direkte medindflydelse på driften.

Ret forbavsende — eller ikke — synes tanken om et sådant medarbejderskab i statsforetagender at ligge fjernere fra virkeligheden end i privat erhverv, hvor man dog allerede i nogle tilfælde har oplevet en virksomheds omlægning til et apparat, hvor alle er direkte interesseret i det af produktionen fremkomne udbytte.

Her kan, bortset fra eventuelle egennyttige formål, som hovedregel godskrives den oprindelige ejer en forståelse af fællesskabets ide for derigennem at skabe det gunstigste arbejdsgrundlag for virksomhedens trivsel.

Ingen er vel i tvivl om, at der fra arbejderside med samarbejdsudvalgstanken er søgt tilvejebragt et grundlag for at nå til bedriftsudvalgstanken, som tidligere var et mål for at få direkte indflydelse på virksomhederne.

Samarbejdsudvalgene er i hvert fald en kendsgerning, og de har nu så småt en række år med mere eller mindre vaklende skridt fristet en tilværelse, som ikke på overbevisende måde har kunnet drage personalet ind i et effektivt samarbejde. Snarere er der blandt det en udbredt skepsis, som må skyldes en udtalt mangel på kontakt og opgaver, hvor man føler at være med i arbejdet, men unægtelig ligger der i samarbejdsudvalgsaftalen en væsentlig begrænsning i formålsparagrafen, hvor det faktisk fastslås, at der kun kan blive tale om konsultativ eller rådgivende virksomhed. Forlods fratager man altså udvalgene muligheden for at blive et effektivt apparat, og dette i sig selv kan jo nok afholde personalet fra at have troen på noget særligt fremskridtsbringende.

At man iøvrigt ved samarbejdsudvalgenes indførelse imødekom et næret ønske fra personalet er ikke ensbetydende med, at dette betragter udvalgenes nuværende udformning som endelig; men nærmest liggende er at få de eksisterende gjort effektive. Der må også bibringes personalet en fornemmelse af, at dette ikke blot er medansatte, men i ordets egentligste forstand medarbejdere. Før dette sker, skal man ikke vente større resultater.

Det må for administrationen være klart, at der i samarbejdsudvalgstanken ligger en tilkendegivelse af personalets ret til at betragte virksomheden på de indre linier. På administrativt hold vil man formentlig fremdeles gerne have de indre linier for sig selv og ønsker ikke, at personalet gennem sine valgte repræsentanter skal have indflydelse på afgørelser dér. Vi efterlyser en mere fordomsfri

indstilling og ser hen til en aktivisering af udvalgenes arbejde, så disse kommer ud over stedet med blot kvartalsvise referatmøder og dermed færdig. Som vor tids generaler, der følger og leder slagets gang i marken, må også for samarbejdsudvalgenes vedkommende bringes en lignende taktik i anvendelse.

Er der alligevel inden for de givne rammer mulighed for at bringe udvalgene ind i et befrugtende plan? Al skepsis til trods må der være det. Ser man bort fra det forbigangne og holder sig til det dagaktuelle, er der grund til at pege på den udvikling, Statsbanerne er inde i.

Ved afgørelse af, hvilke foranstaltninger der bør træffes for at bringe Statsbanerne ind i et økonomisk vel-funderet leje, er det rigtigt at drage personalet med ind i overvejelserne. Det gøres måske til en vis grad i de »store« udvalg, men det er ikke nok, at man drøfter problemerne på højeste plan eller i hvert fald ikke tilfredsstillende. Når en eller anden foranstaltning er til behandling, bør man, forinden den iværksættes, løfte sløret og give den eller de personalekategorier, som berøres, information herom. Det giver en belastning for dem, der arbejder med planerne, men det får være, ellers bør det meget alvorligt overvejes at oprette et kontaktoorgan under administrationen som f. eks. i Norge, hvor der — selv om ikke alle tæroppe synes, samarbejdsudvalgsformerne er ideelle — findes et organ, der stiger ned til personalet. Det kan rette mange misforståelser og gøre personalet aktivt.

Organisationerne som sådan skal heller ikke fritages for et medansvar i manglende information; men de skal ikke alene stå som formidler af dette. Det må være en fællesopgave — det er samarbejdsudvalgenes opgave.

Denne rejste anke er ikke ubillig, idet den eneste information, der når ud til videre kredse, er de »barberede« referater fra de afholdte udvalgs-møder i de »store« udvalg, hvori man

netop får en understregning af forholds ændring og gennemførelse som fuldbyrdede kendsgerninger.

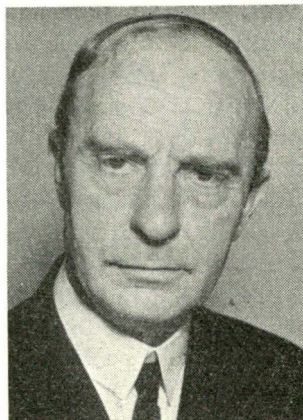
En vel drastisk vending er det måske, at udvalgstanken bør rigtig gennemruskes, men noget i den retning

kan foretages bl. a. ved mere arbejde i marken, hvormed lokaludvalgene kommer længere frem i billedet. De kan ændre det nuværende ved i fællesinteressens ånd at vælte arbejdet frem, jo før jo bedre. Det er ikke

denne sag værdig, at den ikke er nået videre ud efter en årrækkes forløb, hvor man ikke er langt fra at se opgivelse af arbejdet og mistet tro på, at der ligger reel mulighed for at få den rette gang i værket.

Generaldirektør E. Terkelsen

* * *

Jeg har en fornemmelse af, at der hersker nogen skuffelse inden for personalekredse og måske også i nogen grad organisationerne over for resultaterne af samarbejdsudvalgene, men jeg er ganske uenig i, at årsagen skulle ligge deri, at der fra ledelsens side lægges arbejderne hindring i vejen for at få medindflydelse. Det er min bestemte opfattelse, at vi alle fra ledelsens side er gået til arbejdet med god vilje, men jeg indrømmer, at min tro på resultaterne af samarbejdsudvalgene fra først af har været noget mindre optimistisk betonet end måske andre kredses og vil prøve på at forklare hvorfor.

Forholdet er jo ganske enkelt det, at vi ved Statsbanerne i mangfoldige år har haft en meget stærkt udbygget *forhandlingsordning* mellem de forhandlingsberettigede organisationer (og disses fællesudvalg) og ledelsen. Vi har ikke alene forhandlet inden for de i tjenestemandsløven givne rammer, men i mangfoldige tilfælde også uden for disse, snart på vort, snart på organisationernes initiativ. Vi har principielt altid været rede til at drøfte ethvert spørgsmål, som organisationerne kom med — hyppigt ganske formløst ved en henvendelse fra foreningens forretningsfører, formand eller sekretær, og vi har mangfoldige gange i årenes løb rettet tilsvarende henvendelse til organisationerne, når vi havde noget på hjerte,

som vi regnede med kunne interessere personalet. Dette, jeg kan roligt sige, intime samarbejde blev selvfølgelig meget udbygget i besættelsens 5 onde år, men det er fortsat siden, og jeg betragter det som så fast forankret, at det også ud i fremtiden kan virke på samme fortrinlige måde som hidtil — uanset at de to parter fornuftigvis ikke altid har kunnet blive enige, men de har dog altid på fordragelig vis kunnet tale om tingene og meget hyppigt kunnet samles om afgørelsen.

Denne forretningsgang måtte fornuftigvis medføre, at der blev mindre at gøre for samarbejdsudvalgene, end hvis vi ikke havde haft vor udbyggede forhandlingsordning. Hertil kommer, at to andre forhold medfører store forskelligheder mellem Statsbanerne og store private virksomheder, der også har samarbejdsudvalg. For det første har Statsbanerne en *meget* mangeartet og *over hele landet* spredt virksomhed, og for det andet er Statsbanernes ledelse langt fra suveræn, idet den for så at sige alle store spørgsmåls vedkommende må snart til trafikministeren, snart videre til finansministeren og eventuelt folkettinget. Dette særprægede forhold nødvendiggør bl. a. hyppigt forhåndsorientering opadtil, før man ved, om det overhovedet er opportunt at arbejde videre med en sag. Endelig er der i tusindtallet af sager

mangfoldige, der kræver hurtig fremme og nu og da meget hurtig afgørelse.

Samarbejdsudvalgene er for Statsbanernes vedkommende som bekendt delt i hovedudvalget, distriktsudvalgene og de lokale udvalg. Det er nærliggende at tro, at en væsentlig del af de spørgsmål, der naturligt falder ind under samarbejdsudvalgene, henhører under dels de lokale udvalg, dels distriktsudvalgene. Det er efter mit skøn gået særdeles langsomt med oprettelsen af de lokale samarbejdsudvalg, men deri er ledelsen uden skyld. Jeg har en begrundet opfattelse af, at distriktssamarbejdsudvalgene har haft fortræffelige drøftelser mellem parterne, hvad jeg finder ganske naturligt, fordi der under distrikternes myndighedsområde falder en række af de spørgsmål, der vedrører driftens afvikling, det daglige arbejde ude i marken, og jeg er sikker på, at der i disse udvalg er muligheder for udbygning fremover med stadig stærkere kontakt mellem parterne.

Hvad endelig hovedudvalget angår, da er dette jo i sig selv en talmæssig ret stor forsamling af ledende personer inden for styrelsen på den ene side og organisationernes ledelse på den anden side. Denne selvfølgelig sammensætning kan nu og da vanskeliggøre afholdelse af møder, fordi begge parter sandt at sige er stærkt beslaglagte. Hovedudvalgets opgave er fastlagt i reglementets § 5, og det er udtrykkelig fastslået, at hovedudvalget kun skal behandle de spørgsmål, der er fælles for hele styrelsens område. Når det nu tages i betragtning, at praktisk taget alle de vigtigste spørgsmål behandles under forhandlingsformen, og når det yderligere erindres, at spørgsmålet om velfærdsforanstaltningerne efter organisationernes ønske er unddraget samarbejdsudvalget og henlagt til behandling andetsteds, samt når det

endelig huskes, at vi i adskillige tilfælde ved udvalgsarbejde, der ikke er af ren teknisk karakter, gør brug af repræsentanter for organisationerne i udvalgsarbejdet, er det forståeligt, at der kan være perioder, hvor der ikke bliver meget stort stof tilbage til samarbejdshovedudvalget. Selvfølgelig vil der altid kunne ske en orientering i aktuelle spørgsmål, og dette har vi da også med flid bestræbt os på, men her må det ikke glemmes, at med den stærkt udadvendte stilling, Statsbanerne har bl. a. i henseende til presseomtale, vil det hyppigt kunne ske, at et spørgsmål allerede er blevet omtalt offentlig i tiden mellem to hovedudvalgsmøder, og at orienteringen derfor ikke altid kan have karakteren af det helt nye eller ukendte for personalet, hvad der dog ikke udelukker, at en række supplerende oplysninger f. eks. om motiveringer og lign. udmærket godt kan gives og gøres til genstand for diskussion. Noget lignende gælder den orientering, der efter reglementet skal finde sted med hensyn til vore regnskabsmæssige og økonomiske forhold, og hvor vi også har prøvet på at holde udvalget underrettet, men hvor på den anden side Statsbanernes regnskabsordning i visse relationer kan begrænse mulighederne for tidlig nøjagtig underretning. Jeg mener dog roligt at turde påstå, at vi efter måske ringe evne har gjort vort bedste netop i henseende til orienteringen. En gennemgang af dagsorderne for hovedudvalgsmøderne viser i øvrigt, at det store flertal af de på dagsorderne satte spørgsmål er rejst af ledelsen, hvorimod organisationerne og personalet har været stærkt tilbageholdende. Hvad endelig den særlige forslagsvirksomhed angår, da har der været enighed mellem parterne om den forretningsgang, vi har fulgt, og vi har senest på sidste møde igen drøftet denne og vedtaget ændringer, der skulle muliggøre et stærkere samarbejde fra organisationernes side i dette specielle forhold. Naturligvis kan der i de forløbne første perioder være sket forglemmelser, men vi har i hvert fald kun »synet af skrøbelighed», og det har så langt fra været vort ønske at foreholde nogen som helst orientering,

der kunne være nyttig for det medarbejderskab fra personalets side, som vi så afgjort sætter pris på.

Kort resumeret vil jeg derfor bedømme stillingen således, at den udstrakte anvendelse af forhandlingsordningen mellem organisationerne og ledelsen i nogen grad udtønder opgaverne for hovedudvalget inden for samarbejdsudvalgene, og vi har grund til at tro, at der ikke i denne henseende fra organisationernes side ønskes nogen ændring. Fremdeles, at vi fra ledelsens side virkelig med åbent sind har budt organisationerne velkommen til den nye form for drøftelser, men at vi også har været klar

over, at der sikkert ville gå nogen tid, før sagen kunne finde endeligt leje. Det ligger nær for mig i denne forbindelse at erindre om, at der gik mange år, før forhandlingsreglerne fandt den udbygning, de nu har, og det er naturligt, at der skal tid til også for tilpasning af det nye system, men administrationens gode vilje har været og — tør jeg gå ud fra — vil stadig være til stede, og jeg er fuldkommen overbevist om, at vi fra vor side vil hilse en stærkere aktivitet fra personalets side med udelt tilfredshed.

5. marts 1955.

E. Terkelsen.

Sekretær i Centralorganisation I J. K. F. Jensen

* * *

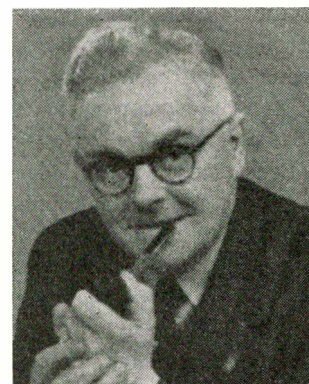
Da udvalget for netop 6 år siden afgav betænkning og deri anbefalede oprettelsen af samarbejdsudvalg ved statens virksomheder, blev selve videreførelsen af tanken i første række lagt i hænderne på organisationerne; man var på forhånd forberedt på, at det måtte blive på deres initiativ og ud fra deres interesse for den ide, der ligger til grund for samarbejdsudvalgstanken, som skulle oparbejdes blandt tjenestemændenes store tal, udvalgets teori skulle omsættes i praksis.

Der er næppe grund til at skjule, at der hos nogle af dem, som var med til at skabe fundamentet for de fremtidige samarbejdsudvalgs eksistens, nu og da sniger sig en anelse af skuffelse ind i sindet, når de ser den noget tvivlsomme modtagelse, tanken har fået. Det er nærliggende at spørge, hvor er så årsagen til, at det ikke er gået, som det var ventet og ønsket, at søge oplyst om det, udvalget kom til som resultat af overvejelserne, ikke har været det rigtige, eller om

der har været en »mistelten«, som ikke blev taget i ed.

Den, der har prøvet snart sagt alle faser indenfor samarbejdsudvalgstanken fra undfangelsen af tanken, var med ved dens fødsel og dåb og på nært hold har fulgt dens videre »vækst«, kan ikke se bedre, end at der her som i ethvert ordentligt ægteskab er fejl på begge sider. Det er ikke engang blevet et fornuftsægteskab, langt mindre et hjerternes forening i skøn harmoni.

Der har været gjort den opfattelse gældende, at forståelsen for og af samarbejdstanken i medlemskredsen skulle gro frem af sig selv; efterhånden skulle den gro sig stor og stærk, så den kunne bære den øgede forståelse for det enkelte menneskes — og i dette tilfælde den enkelte beskæftigedes — ret og pligt til at være aktivt med i ledelsen af den etat, han er beskæftiget i, og derefter skulle ønsket om oprettelse af samarbejdsudvalg opstå spontant som den naturlige fortsættelse af den derved

opståede trang til samarbejde og af viljen hos overordnede og underordnede til i fællesskab at trække læsset.

De svundne år har lært, at det var en ønskedrøm, som vi af vort ganske hjerte ønskede skulle gå sådan; men man lukkede øjnene for den selvfølgelig, at uden oplysning om de nye tanker ville vi komme til at vente længe, ja vi kunne ikke en gang som anden, der rugede den grimme ælling, klare os med at vente også dyrehavstiden med, før tanken slår rod i den hårde jordbund, et gammelt etatsstyre er for det spæde frø.

På den anden side, hvis vi stadig klynger os til ønskedrømme, løber vi en risiko for, at de ideer og den tanke om fælles indsats, som er kernen i samarbejdsudvalgenes opgaver, baner sig sin egen vej, finder sine egne former for virksomhed og bliver noget helt andet, end de var tænkt og håbet gjort til. Skulle det ske, har vi skadet meget med det værktøj, der skulle være både etat, personale og samfund til gavn, en sådan skade kan der ikke rådes bod på, selv om man engang ad åre når at sætte nogle af de tænkte udvalg i gang som oprindeligt planlagt, nissen vil rejse med og stikke sin hue frem, når vi mindst tror det.

Den ide, der ligger bagved oprettelsen af produktionsudvalg, samarbejdskomiteer, og hvad de nu hedder, er i sig selv ikke et gran bedre end alle andre nye tanker, den kan ikke gro uden pasning. Skal den udbredes, skal tilhængere vindes, skal den trænge ind i træge sind, som hidtil har vandret i vante, hævdevundne baner, ja så skal der gødning og pasning til, lad os blot kalde arbejdet med at skabe kendskab til og forståelse af den sådan.

Det er ikke nok, der sidder en halv snes mennesker her og et halvt dusin hist, som er fuldt fortrolige med tankens grundide, når der udenfor går 20.000 jernbanemænd og -kvinder, hvoraf kun ganske få har en smule kendskab til tanken gennem tilfældig læsning af spredte skrivelier. Det er dem, der skal være sjælen i tankens realisation, det er dem, der skal være det bærende, der skal fylde den tomme ide, de skal puste ild i den. Det er arbejdet med at pøde ideen ind i

om ikke alle 20.000 så dog de 10.000 som er undladt, fordi vi levede i en ønskedrøm. Den barske hverdag skal lære os, at det skal gøres, hvis vi vil have noget ud af det, der — måske ud fra mere idealistiske ideer, end den kolde virkelighed åbner vækstmuligheder for, men så dog ud fra den bedste vilje til at række en hjælpende hånd — åbnes adgang til for 6 år siden.

Det vil koste arbejde, det vil tage tid, og det vil kræve ofre fra organisationerne at få gødet, drænet og vandet jordbunden, så det spæde frø kan slå rod og vokse op til det træ, det kan blive, javel, men tror vi på tanken, er den det værd. Tror vi ikke på den, kan vi lige så godt lade den afgå ved den blide og rolige død straks, dér er den sikker før eller senere, pokker skulle ofre så meget som en time på den mere.

Og det, der så skal gøres, bliver — hvis der er alvor i spillet — jo slet ikke så dyrt, det bliver kun det halve til hver part.

Jamen, er der da andre »parter« end personalet?

Ja, det er den anden side af medajlen. For akkurat de samme synspunkter, der er fremsat i det foranstående, kan overføres til administrationens repræsentanter. Også for dem gælder, at er der virkelig ærlighed og vilje til at gøre samarbejdsudvalgene til andet og mere end en aflægger af Jerusalems grædemur, så må der hankes op i bukserne og tages anderledes fat. Det er ikke nok at låne øre til forslag om besparelser eller at bruge samarbejdsudvalgenes personalerepræsentanter som gidsler for upopulære foranstaltninger, der gør en ende på sig selv en skønne dag.

Nej, der må pustes en anden ånd i den gamle Adam, eller der må helt nye profeter til for at prædike tidens

ide blandt myndighedsfuldkomne administrationsfolk, som efter hævdevunden skik bygger mur omkring embedsmændenes fra forfædrene nedarvede hellige ret til at bestemme og herske, selv om de lønnes af samme kasse og med samme slags penge som dem, der skal lyde og arbejde, vi er alle lige, ganske som når vi mødes i badeanstaltens afslørende nudistudstyr.

Når man ser, hvor helt anderledes man f. eks. i Norge har grebet sagen, så spørger man sig selv: Jamen er der da virkelig så stor forskel på dem og os? Ja, det er der i hvert fald på det punkt, og selv den konservative John Bull har indset, at han måtte trække i vor tids klæder for at komme dem i tale, der er bekræftelsen på »generaler gør ingen hær«, det gælder også for civile samfund: ledere gør intet samfund.

Der er veje nok for popularisering af samarbejdstanken, men befares de ikke i den rette ånd, kan vi lige så godt forberede de allerede etablerede samarbejdsudvalgs ligbegængelse, ellers dør de af tæring — indefra — og det var en ynkelig død for en så smuk tanke.

Men vil vi — det vil sige begge parter — at ideen skal leve og udvikles, må der tones helt andet flag, og den gængse opfattelse af grotid og grobund, af indsats og værdi revideres. Men man skal ikke vente synderligt længere, nu har vi 6 års erfaring for, at den vej, der hidtil er betrådt, ikke har ført os væsentlig nærmere målet, vi må erkende, at det var ønskedrømmen, der til nu har ført os, nu skal vi tage bestemmelse om, hvad der skal gøres, hvis vi vil tænke på at tage det værktøj, der hedder samarbejdsudvalgene, i vor anvendelse i arbejdet for skabelsen af et bedre samfund, en lysere tilværelse. jekå.

Vedkommer det os

Får du nok at spise? Får du to eller tre måltider om dagen? Har de måltider du får nogen reel næringsværdi?

Det er for befolkningen, der lever i de skandinaviske lande måske nogle ejendommelige spørgsmål, men for FN-organisationen FAO, som har til opgave at vejlede med hensyn til forbedringer på det ernæringsmæssige område, er det bitter alvor, og spørgsmålet stilles ud fra den kendsgerning, at halvdelen af jordens befolkning lever på sultegrænsen.

FAO siger endvidere: Tænk engang hvad det vil sige at få for lidt at spise! Prøv blot en enkelt dag at nøjes med eet måltid. Der kan ikke herske tvivl om, at de fleste mennesker mister humøret, bliver trætte og irritable, og lidet hjælper det, at den eneste trøst der findes, er den, at således lever ca. 1 milliard af jordens befolkning.

Det er ganske naturligt, at ovenstående spørgsmål sættes under debat ved adskillige lejligheder, og vel oftest når FN holder generalforsamling i den store monumentale bygning i New York.

Givetvis er det de underudviklede lande, der kommer ind i billedet, når disse for hele menneskeheden så uværdige forhold bliver diskuteret, og det er også rigtigt, når det fremhæves af ledende mænd på den verdenspolitiske arena, at en virkelig effektiv hjælp til at bøde på disse forhold ville være medvirkende til en afspænding af den nuværende verdenspolitiske situation.

En af FN's store opgaver er at støtte enhver bestræbelse for hjælp til disse lande, og det arbejde, der gøres af andre internationale organisationer, bliver fulgt med vågen interesse af de, der leder FN.

En af de organisationer der er stærkt engageret i dette arbejde, er ICFTU (International Confederation of Free Trade Union); eller på dansk mere jævnt FFI (frie faglige internationale).

Hvad er denne organisation, hvorledes er den opbygget, og hvilke opgaver har den? I det efterfølgende skal i store træk gives et rids heraf.

ICFTU er en sammenslutning af frie og uafhængige fagorganisationer spredt over det meste af verden, og dens forhistorie bør nævnes af hensyn til forståelsen af, hvorfor Sovjetunionens talstærke organisationer ikke er med i sammenslutningen.

Allerede inden den sidste verdenskrigs afslutning blev der af arbejderorganisationerne i de allierede lande stillet forslag om, at såsnart krigen ophørte, skulle en international arbejderorganisation stiftes, hvis opgave skulle være — uden tvang eller direktiver fra andre — at varetage arbejdernes interesser på bred basis, når fredens gerning igen skulle øves.

Dette i sig selv fornuftige forslag blev også ført ud i livet, men ret hurtigt opstod der meningsforskelle i den øverste ledelse, og grunden hertil var følgende.

Sovjetunionens repræsentanter forsøgte under henvisning til de store medlemstal i de sovjetrus-

siske fagforeninger at dominere forretningsgangen, og da det fra andet hold blev hævdet, at fagforeningerne i Sovjet var statsdirigerede og derfor ikke kunne siges at være frie og uafhængige, måtte der opstå en spændt situation, og enden blev, at de frie fagforbund i de demokratiske lande brød ud, og på en konference i London d. 7. december 1949 stiftedes ICFTU.

Medlemstallet er i dag ca. 54 millioner fordelt på 98 organisationer i 74 lande, og til generalsekretær blev ved starten valgt J. H. Oldenbrook, som op til daværende tidspunkt havde beklædt den tilsvarende post indenfor ITF (International Transportarbejder Forbund).

Oldenbrook beklæder stadig hvervet som generalsekretær, og da han i 1939 overværede Dansk Lokomotivmands Forenings 40 års jubilæumskongres som repræsentant for ITF, blev han — der er født i Holland — yderst populær ved at hilse kongressen på et ret forståeligt dansk.

Omar Becu, der nu er generalsekretær i ITF, er samtidig præsident for ICFTU, og formanden for DSF her i Danmark, Ejler Jensen er sammen med seks andre valgt til vicepræsident.

Hvilke specielle formål samt opgaver har da ICFTU, og hvorledes søges disse fremmet.

Her skal først citeres et uddrag af en udtalelse, som enstemmigt blev vedtaget ved stiftelsen, vedrørende formålet,

»at støtte oprettelsen af et verdenssystem for kollektiv sikkerhed, og indtil et sådant system opnås, at fremme og støtte i overensstemmelse med FN's pagt alle forholdsregler, som er nødvendige for at sikre forsvaret af demokratiet og nationernes frihed mod enhver totalitær aggression.«

Hertil kan tilføjes, at der i lovene er nedlagt, at samtlige tilsluttede organisationer skal være frie og uafhængige af regeringer, politiske partier, arbejds-givere eller andre.

Med hensyn til virksomheden skal bemærkes, at beslutninger og deslige træffes på kongressen, som skal afholdes hvert andet år. Repræsentationen hertil bygger på en glidende skala, således at forstå, at en organisation, der tæller op til 10.000 medlemmer, repræsenterer med een mand, og det højeste antal en organisation kan møde med, er 10 repræsentanter, uanset om pågældende organisation tæller flere millioner medlemmer. Denne metode er for så vidt retfærdig, idet den garanterer, at kongressen ikke domineres af enkelte talstærke organisationer.

Hovedkontoret er i Bryssel, og her beskæftiges et personale, der kommer fra 19 forskellige nationer. De publikationer, der udgives herfra, udsendes på fire forskellige sprog, engelsk, spansk, fransk og tysk.

Brød, fred og frihed

er det motto ICFTU kæmper under, og overalt hvor det har betydning fremhæves stadig, at virkelig forståelse mellem alle nationer kun er mulig, når disse så selvfølgelig krav opfyldes.

ICFTU gør sig også til talsmand for: Fuld national uafhængighed! Økonomisk demokrati! Social retfærdighed og sikkerhed!

Det er høje mål at sætte sig som verden tager sig ud i dag, men det er åbenbart indlysende, at kravene må opfyldes, hvis ønsket om en virkelig politisk afspænding skal blive en realitet.

Den kendsgerning må ses i øjnene, at levestandarden er forfærdelig lav for en stor part af jordens befolkning, og millioner lever en ufri tilværelse under forhold, hvor retten til frit at tænke, tro og tale er fuldkommen knægtet.

Her over for nytter det ikke — for os der lever under menneskeværdige forhold — at stikke hovedet i busken og leve i den salige tro, at det er ikke noget, der vedkommer os, det må andre ordne.

Enhver har i dag et ansvar over for sig selv og sine nærmeste, og en positiv indstilling over for de her nævnte problemer er nødvendig, hvis man er tilhænger af en fredelig udvikling i denne verden.

Svaret er dermed givet på overskriften til nærværende artikel, og lad det blive tilføjet: Vel har vi vore egne problemer at slås med, og selvfølgelig skal de løses i pagt med udviklingen, men vi må ikke glemme, at der ude i den store verden findes problemer, hvis løsning i høj grad vedkommer os.

S. Suneson.

Landsoplysningsudvalget

Sommeren 1955 fællesrejse

Som tidligere bekendtgjort agter landsoplysningsudvalget til den kommende sommer at arrangere en fællesrejse til det sydlige udland.

Det endelige program for rejsen er endnu ikke udarbejdet, men det kan dog for nærværende oplyses, at der regnes med en tur gennem Tyskland—Østrig til Wien, hvor der vil blive 2 à 3 dages ophold. Fra Wien vil turen gå til Bolzano i Norditalien, og derfra til »Adriaterhavets dronning« Venedig, der vil blive rejsens endemål.

Turen vil strække sig over ialt 10 dage, med afrejse d. 12. august og ankomst til Danmark d. 21. august.

Prisen for turen kan ikke opgives endeligt endnu, men den påregnes at komme til at ligge omkring 800 kr. for et ægtepar, når manden har frirejse i udlandet.

Det endelige program for rejsen vil blive bragt her i bladet, så snart det foreligger. Eventuelle interesserede bedes dog allerede nu at tegne sig hos undertegnede, således at udvalget vil kunne danne sig et skøn over, hvormange deltagere der vil kunne påregnes til rejsen.

P. L. V.

J. V. Christiansen,

Ormslevvej 69, 1., Viby J.

Forhøjelse af time- og dagpenge

I henvendelse til finansministeriet har centralorganisationerne anmodet om forbedring af de gældende satser for time- og dagpenge, idet der henvises til, at de stigende priser på værelser og forplejning på fremmed sted ikke dækkedes af den automatiske regulering af de nævnte ydelser.

Ved de forhandlinger, der har fundet sted mellem finansministeriet og organisationerne, er oplyst, at fulde dagpenge incl. nattillæg siden 1946 er steget ca. 30 pct., dvs. lidt mindre end pristallet, mens udgifterne til hotelværelser og kost ude er steget med 35—50 pct., hvoraf den væsentligste del falder på selve værelsesprisen.

Man enedes derfor om at koncentrere sig om en forhøjelse af nattillæget og de nedsatte dagpenge (efter d. 21. dag), og som en følge heraf at regulere satsen »nattillæg i nedsatte dagpenge« i overensstemmelse hermed. Tillige enedes man om at ændre de hidtil gældende reguleringssatser, hvormed nattillæg, nedsat dagpenge og »nattillæg i nedsatte dagpenge« er blevet reguleret, og at lade de fremtidige reguleringsbeløb gælde også for de siden 1946 skete automatiske forhøjelser.

Med lønningsrådets godkendelse er derefter med gyldighed fra d. 1. april 1955 udsendt nyt finansministeriel cirkulære, hvorefter de nævnte ydelser ændres til de i nedenstående skema anførte beløb:

	Grundbeløb		Reguleringsportion		Totalbeløb incl. 9 portioner	
	pr. 1/2 1946 kr.	pr. 1/4 1955 kr.	Hidtidig reg. med kr.	Fremtidig reg. med kr.	pr. 31/3 1955 kr.	pr. 1/4 1955 kr.
Nattillæg:						
Sats A ...	8,30	10,80	0,20	0,40	10,10	14,40
B ...	7,30	9,50	0,20	0,35	9,10	12,65
C ...	6,60	8,50	0,15	0,30	7,95	11,20
D ...	6,40	8,00	0,10	0,25	7,30	10,25
Nedsatte dagpenge:						
Sats A ...	14,25	15,35	0,25	0,30	16,50	18,05
B ...	12,25	13,20	0,25	0,30	14,50	15,90
C ...	10,75	11,55	0,25	0,30	13,00	14,25
D ...	9,75	10,40	0,25	0,30	12,00	13,10
Nattillæg i nedsatte dagpenge:						
Sats A ...	3,05	3,05	0,10	0,20	3,95	4,85
B ...	2,55	2,55	0,10	0,175	3,45	4,15*)
C ...	1,95	1,95	0,075	0,15	2,65*)	3,30
D ...	1,60	1,60	0,05	0,125	2,05	2,75*)

*) Beløbene er afrundet opad til nærmeste 5 delelige præbeløb.

Som hidtil sker den automatiske regulering for hver 2 portioner, reguleringstillæget ændres, f. t. svarer de nævnte satser til intervallet 376—387, men fremtidig sker reguleringen med det i kol. 4 nævnte beløb (40, 35, 30 osv.).

Rettelsesblad til foreningens lommebog 1955 følger i næste nummer af bladet.

Dansk Jernbane Orkester Forbund's 6. årlige orkesterstævne

Første stævnedag den 6. maj, indkvartering af de skandinaviske orkestre — østrigerne kommer dog allerede den 30. april til København.

Anden stævnedag den 7. maj, kl. 9,00 — officiel velkomst i DSB's Kino, derefter samlet afmarch til Generaldirektoratet i Sølvgade, hvor orkestrene præsenteres for den nyudnævnte generaldirektør.

Kl. 15,30 præsenteres orkestrene for det københavnske publikum ved promenademarch gennem »Tivoli».

Kl. 18,00 fællesspisning med underholdning af egne kræfter.

Tredie stævnedag den 8. maj — kl. 8,30 til kl. 11,30 — prøve i »Fælledparken» på programmet til fælleskoncerten.

Kl. 14,30 — orkestrene afmarcherer fra »Grønttorvet» eller Blågårds Plads til Københavns Fælledpark.

Kl. 15,30 — stævnekonserten indledes med taler m.m.

Kl. 16,00 — Varde Jernbane Orkester (17 mand) dirigent: musikdirektør hr. Skads Nielsen:

1) Alpepigens drøm — idyllisk intermezzo af A. Labitzky.

2) Neapolitanichen Städichen af Gustav Winkler.

Fredericia Jernbane Orkester (19 mand) dirigent: musikdirektør E. Billesbølle:

1) Buket af Bellmanske sange arr. af Søkkel.

2) Roskilde Polka: Solo for kornet af Johs. E.

Billesbølle — solist B. Wichmann.

Det norske Jernbane Orkester (navn og program vil fremkomme senere).

Esbjerg Jernbane Orkester (20 mand) dirigent: Fjeld Fjeldsted.

1) 2. akts finale af Verdi's opera »Aida».

2) Potpourri over Stephen Forster's negersange.

Aarhus Jernbane Orkester (22 mand) dirigent: musikdirektør Bomholdt.

1) »Apollo» ouverture af J. P. Laurendau.

2) Den glade vandrer.

Struer Jernbane Orkesterforening (28 mand) dirigent: J. Livbjerg.

1) Bitter — sweet operette af Noel Corvard.

Stockholm Järnvägmännens Musikkår (35 mand) dirigent Lars Bomann. Program vil fremkomme senere.

Københavns Jernbane Orkester af 1921 (32 mand) dirigent John Hindsberg.

1) National Emblem —march af Bogley.

2) Lystspil-ouverture af Béla Kéler.

Centralværkstedets Orkester Aarhus (36 mand) dirigent Villy Christensen.

1) Ouverturen til Verdi's Nebukadnezar.

Musikverein der Bundesbahn-Bediensteten Knittelfeld (50 mand) dirigent Franz Mayer. Program vil fremkomme senere.

Fælleskoncert af samtlige danske Jernbane Orkestre under ledelse af dirigenten hr. John Hindsberg (174 mand).

1) Semper Fidelis march af Sousa.

2) Judex Hosianna Excelsis et Vita af Gounod.

3) Guld og sølv valsen af Lehar.

4) Der er et yndigt land af Krøyer.

Det er os desværre på nuværende tidspunkt umuligt at opgive de udenlandske orkestres program, men vi kan garantere for, at disse orkestres musikalske kunnen

(standard) ligger over gennemsnittet af de danske orkestre.

Spilletiden for de enkelte orkestres program må og er sat til ikke at have større varighed end 12 minutter.

Spilletiden for den samlede fælleskoncert er 20 min.

Til eksempel kan nævnes, at det østrigske orkester er 70 år gammel og har deltaget i mange internationale konkurrencer, hvor de har opnået talrige 1. præmier og ærespræmier i de fornemste afdelinger.

Som et ekstra kolorit vil der under stævnet blive kåret en Dansk Jernbane musik-dronning, der udvælges på den måde, at der i alle danske byer, hvor der findes jernbane-orkestre, bliver kåret en jernbanemusikprinsesse, som så deltager i den afsluttende konkurrence i København.

Dansk Jernbane Orkester Forbund.

Arrangør: Københavns Jernbane Orkester af 1921. Tilsluttet Dansk Amatør Orkester Forbund, der er tilsluttet international Folkemusikunion, herunder U.N.E.S.C.O.

Dagbladet »Social-Demokraten».

Æresformand: Afdelingschef for Personaleafdelingen for Danske Statsbaner, hr. L. Buus-Pedersen, Sølvgade 40, København K.

Hvem vil hjælpe med indkvartering?

En henvendelse til alle jernbanemænd.

I anledning af Dansk Jernbane Orkester Forbunds 6. landsorkesterstævne i København i dagene den 6., 7. og 8. maj d. å. gæster et østrigsk jernbane-orkester, Musikverein der Bundesbahn-Bediensteten Knittelfeld på 55 mand under ledelse af Franz Mayer, Danmark.

Østrigerne kommer til København den 30. april kl. 20,50 og bliver her til mandag den 5. maj om morgenen, på hvilket tidspunkt orkestret starter sin rundrejse til samtlige byer, hvor der findes jernbane-orkestre.

Den 9.—10. maj er orkestret i Fredericia, den 10.—11. maj i Esbjerg, den 11.—12. maj i Varde, den 12.—13. maj i Struer, den 13.—16. maj i Aarhus, hvor orkestret deltager i Dansk Amatør Orkesterforbunds kredskonkurrence sammen med bl. a. Centralværkstedets orkester, Aarhus.

Som det fremgår af ovenstående rejseplan skal østrigerne opholde sig i København i otte dage, i Aarhus tre dage og i de øvrige byer kun et døgn.

Under opholdet i København er østrigerne dagbladet »Social-Demokraten»s gæster ved udflugter arrangeret til byerne Helsingør, Hillerød og Roskilde samt til de kendte københavnske seværdigheder.

Vi beder derfor alle jernbanemænd være os behjælpelige med indkvarteringsspørgsmålet ud fra den betragtning, at der findes mange kolleger, som vil sætte pris på at knytte venskabsforbindelser med en jernbanemand fra et andet land for derigennem at udveksle tanker og erfaringer.

Henvendelse kan ske til orkestrenes tillidsmænd, for Københavns vedkommende til stationsbetjent E. V. Bjørneboe, Brysselgade 1, København S., telef. Am. 3633 x.

A. L. Rennison, sekretær,

Dansk Jernbane Orkester Forbund.

Tak

Min hjerteligste tak for den store deltagelse ved min mand, lokomotivfører Jens Viberg's begravelse.

Tak til hans mange kolleger, som glædede ham under hans kortvarige sygdom.

Olga Viberg.

In memoriam

Søndag den 6. marts afgik pens. lokomotivfører H. A. Henriksen pludselig og uventet ved døden.

H. A. Henriksen blev forfremmet til lokomotivfører fra Viborg til Padborg den 1. marts 1929 og forrettede tjeneste hernede, til han tog sin afsked den 31. marts 1950.

Blandt kolleger og kammerater var Henriksen kendt som en god kammerat, alle satte stor pris på. Hans aldrig svigtende, gode og smittende humør gjorde arbejdet til en glæde både for ham selv og andre, selv i de mørke tider, vi har oplevet, forstod han på en kammeratlig måde at sætte humøret i vejret.

Nu i de senere år, hvor han nød sit otium her i Padborg, var han levende interesseret i, hvad der fortsat skete på jernbanen og i afdelingerne. Mange lokomotivmænd er i dag et godt minde rigere ved at have kendt og samarbejdet med H. A. Henriksen. Mødte man Henriksen og talte med ham, var det altid med glæde og beundring, at man igen tog afsked med den trods sin alder så raske mand.

En klar vintersøndag modtog vi det sorgens budskab, at H. A. Henriksen ikke var mere. Med sorg i sindet lod mange årene, der gik, passere revy. Vi, der er tilbage, kan kun sige H. A. Henriksen tak for den tid, han færdedes blandt os.

Æret være hans minde.

Afd. 23 og 24.

Ordensdekoration

H. M. Kongen har under 15. februar 1955 udnævnt lokomotivfører H. P. Petersen, København Gb., til R. af Dbg.

Opmærksomhed frabedes

Al opmærksomhed i anledning af mit jubilæum frabedes venligst.

Lokomotivfører W. N. Vibe, Aalborg.

Byttelejlighed

Fredericia—Aalborg.

Stor moderne 2½ værelses lejlighed i Fredericia med el køleskab, 2 altaner, maskinvaskeri m. m. 151 kr. + billig varme byttes med 2½—3½ værelse i Aalborg. Evt. flerkantet bytning.

P. E. Schultz, pakmesterformand, Skovbakkevej 23, 1., Aalborg.

Funktionsvederlag fra 1. april

Funktionsvederlag pr. dag efter 6 måneders uafbrudt funktion.

Funktionsvederlag pr. dag i de første 6 måneder.

Funktionen, udført af	Udført funktion i				Funktionen udført af	Udført funktion i			
	13 lk.	11 lk.	7 lk.	6 lk.		13 lk.	11 lk.	7 lk.	6 lk.
Lfb grundløn 1 tillæg 2 tillæg 3 tillæg	73,973 ø. 53,425 » 32,877 » 12,829 »	123,288 ø. 102,740 » 82,192 » 61,644 »	221,918 ø. 201,370 » 180,822 » 160,274 »	410,959 ø. 390,411 » 369,863 » 349,315 »	Lfb. grundløn 1 tillæg 2 tillæg 3 tillæg	147,945 ø. 106,849 » 65,753 » 41,096 »	265,085 ø. 223,989 » 182,893 » 141,797 »	671,934 ø. 630,838 » 589,742 » 548,647 »	1356,099 ø. 1315,003 » 1273,907 » 1232,811 »
Mtf. grundløn 1 tillæg 2 tillæg	— — —	49,315 ø. 8,219 » 41,096 »	147,945 ø. 106,849 » 82,192 »	336,986 ø. 295,890 » 271,233 »	Mtf. grundløn 1 tillæg 2 tillæg	— — —	117,140 ø. 49,315 » 291,781 »	528,989 ø. 423,283 » 373,973 »	1208,153 ø. 1107,452 » 1058,137 »
Lkf. grundløn 1 tillæg 2 tillæg	— — —	— — —	98,630 ø. 41,096 » 49,315 »	287,671 ø. 230,157 » 156,164 »	Lkf. grundløn 1 tillæg 2 tillæg	— — —	— — —	406,849 ø. 115,068 » 165,370 »	1091,014 ø. 766,356 » 581,425 »

Om de nærmere regler for beregning af funktionsvederlag se side 99

— Næ-æ — Olsen er såmænd ellers ikke så meget for at lempe kul, men han fandt en 25 øre deroppe for lidt siden!

**Det bedste
I CYKLER OG RADIO**

V. Petersen
Jyllandsgade 22
Fredericia
Tlf. 1033

LANDBOMEJERIET

FREDERICIA

TLF. 1558 og 1559

FÆLLESBAGERIET A/s

Fredericia . Tlf. 602

Køb altid Brød fra Fællesbageriet

Den folkelige Forsamlingsbygning
(lige overfor Landsoldaten)

*Store Bal-
og Selskabslokaler*

Vald. Petersen . Fredericia . Tlf. 85

Pedersen & Nielsen

Indehaver: Louis Nielsen
Danmarksgade 6, Fredericia
*Leverandør til
Brugsforeningen*

FREDERICIA KUL-KOMPAGNI A/s

Loehr og Holmelund

... vi sælger varme

Telefon
170-888
4 linier

Fredericia Mejeri

Anbefaler sig med

Gothersgade 14

1. Kl.s Mejeriprodukter

Hotel **LANDSOLDATEN**

FREDERICIA

altid bedst — derfor billigst

»LA BELLA«

Gothersgade 15
Fredericia, Tlf. 598
v. Gartner Kai Møller

Blomster- og Kranseforretning anbefales de ærede Medlm.

Mylius **HANSEN**
GULDMEJER
URMAGER

Vendersgade 9 . Fredericia

Værkstedet med mange års erfaring

Eget maskinsliberi for briller

Leverandør til sygekassen

Ekvipér Dem i

London-Magasinet

FREDERICIA

**FREDERICIA KUL-
OG BRÆNDEHANDEL AS**

KUL- OG KOKS-IMPORT

Forhandler af Fredericia Gaskoks

IMPORT AF

BRÆNDELSOLIER

KULPLADS OG KONTOR:
VESTHAVNEN
TELEF. 955

**Thomas Hansen's
Bageri**

bringes i velvillig Erindring
Brødet bringes overalt i Byen
Danmarksgade, Struer, Tlf. 308

*For Synet en Vinding,
køb Brillen hos Sinding!*

✶ **STRUER . Tlf. 119**

Aut. Installatør
HENRY BERTELSEN

Tlf. 691-191 . Giro 48003
Østergade 5 . Struer

P. WEILING

Struer . Tlf. 93

anbefaler alt
i moderne
Blomsterbinderi

BOGTRYKKERIE

Nørrebrogade 5, Fredericia
A. Petersen . Tlf. 1014

Alle Arter Tryksager til smaa Priser
Festsange - Telegrammer

Ougaard & Jensen

Danmarksgade 21 A
Fredericia
Telefon 332

Alt i herre- og drengetøj

NYBO

STRUER

- et godt Sted at handle

Frisørsalonen

Jyllandsgade 9 . Struer

anbefales
Ærb. Gustav Jensen

**Farve-
bøtten**

Tapet . Malervarer . Rullegardiner
v. Holger Häuser

Danmarksgade 23 . Fredericia . Tlf. 1337

»Moselunds«
Rugbrød

Tlf. 309 anbefales

I Sol og Pløre
gaa eller køre *Brug*

Skotøjsbørsens Fodtøj

Struer - Telf. 109

AKTIESELSKABET

DANSK SVOVLSYRE- OG SUPERPHOSPHAT-FABRIK

STJERNENS

Golden

**ANANAS
SQUASH**

- en læskedrik i særklasse ...

Spis Kalundborg Margarine

Th. Jørgensen. Telefon 90

Daglig friskkærnet. Leverandør til Feriehjemmet

Tag Kager med hjem fra Clorius

Spec.: Fødselsdagskringler

Tlf. Kalundborg 187

Prøv mine Kræmmerhuse

Fineste Kød, Flæsk, Paalæg

Slagteriets Udsalg, Kordilgade 44

Tlf. Kalundborg 161

Leverandør til Feriehjemmet

Er Lyset i Uorden da ring til Kalundborg 520
Kjær Christensen aut. Installatør. Leverandør til Feriehjemmet

A. M. JØRGENSEN *Sci. Jørgensbjerg 25, Tlf. Kalundborg 71*
Kleinsmed. Aut. Gas- og Vandmester. Centralvarme. Bad, WC, Pumpeanlæg

KALUNDBORG KULKOMPAGNI

Aktieselskab

Tlf. TRETEN

Marketenderiet

*i Centralværkstederne
og Godsbanegaardens*

Lokomotivremise

anbefales

Driftsudvalget

AKTIESELSKABET

Accumulator-Fabriken

TELEFON LYNGBY 1645

Fiskehus Nr. 1

Poul Nielsen

Tlf. Kalundborg 659

Altid friske Torske-
og Rødspættefilet'er
samt Fiskefars
Leverandør til Feriehjm.

Murermester og Cementvarefabrikant,

Chr. Schrøder

Tlf. Kalundborg 360

anbefaler sig med alt
Murerarbejde, Terrasso-
arbejde, Havefliser,
Flagstangsfødder m. m.

Slagtermester Børge Rasmussen

Kød- og Paalægsforretning

P. Palludansvej 4, Tlf. Kalundborg 1343

Altid 1ste Kl. Varer . Hjemmelavet Paalæg

OTTO NIELSEN

Malermester

Tlf. Kalundborg 447

AAGE NIELSEN *Slagtermester*

Kød- og Paalægsforretning

Kordilgade 10, Kalundborg, Tlf. 173

Leverandør til Feriehjemmet

N. JENSENS SØNNER

Inventar og Bolig Montering

Tlf. Kalundborg 280

En forfriskende Smag...

ALLE KAN LIDE DEN

Carlsberg